

Yeter ki Gölge Etmeyin

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Mart 2014

Biliyorum ve bilmekteyim kimin yakınımda ya da uzağımda olduğunu. Ne basit bir hayal kırıklığı ne de sıradan bir duygu tüm o birikenlerin sonucunda önümde uzanan. Sayısız, umarsız bir insan kitlesi işte. Sesi ve soluğu çıkmayan. Hoş sesini duyduklarım da var ama nasıl da rollerine iyi çalışmışlar.

Tek tek ve en ince detayında kadar tanıyıp, görebiliyorum o sessiz kitleyi. Bir çember çizmişler ufacık bir tebeşir parçasıyla ve birer birer gizlenmişler o çemberin içersine.

Merkezinde ise duyarsızlıkları ile sürekli paralel seyreden bir boş vermişlikle uzaktan seyrediyorlar. Ve biliyorlar kendilerini her ne kadar gizli saklı olsalar da.

Kadın ve erkek, yaşlı ve genç...

Yakınımda yakın gözüken ve olduğundan çok farklı biri. Ne varsa gerçek örtüyor elleriyle. Farklı bir siluetmişçesine nasıl da gizlemiş o gerçek yüzünü. Hep susmakta ama yeri geldi mi nasıl da kolaylıkla kırabilmekte hele ki elimi uzattığımda. Zira sayısını ben bile unuttum bu kalp kırıklıklarının. O ve ahvali...

Önceleri az üzölmüyordum hani. Ve az yargılamıyordum kendimi. Ne onların gölgesiyim ne de kuklası. Aynı ipte iki cambaz yürümez lakin. Hoş yürüdüğüm yol ya da her ne ise onlarla asla kesişmedi bu güne değin. Ara sıra aynı havayı solumaya kalkmış olsam da olmadı mı olmuyor işte. Oksijenimi tüketiyorlar her seferinde.

Çok ve sayısız kere yeltendim ulaşmak adına üstelik ulaşılması zor olan ben olsam da. Evet, az bariyer koymam hani önüme zira mecburum ama her seferinde şans verdim onlara yeni bir diyalog başlatmak adına. Olmadı mı olmuyor. Özellikle kendimi bildim bileli bir türlü iletişim kuramadım, özellikle o ikisi. Kim ya da ne oldukları belli olmayan ve yaralayıcı benlikleriyle sahte kimlikler sergileyen.

Siyaha her seferinde beyaz diyen şahsı muhteremler. Maksat ters düşmek olduktan sonra marsta hayat olduğunu bile iddia ederler. Bilirim ciğerlerini. Anlatmasınlar bana kendilerini. Karşısındakileri köle olarak kullanan ama aslında iradeleri sıfırlanmış, paranın ve türlü olumsuzluğun kölesi.

İyi bilirler can yakmayı ve iyi bilirler olduğundan farklı yansıtmayı o küçücük dünyalarını. Dünyevi anlamda yetersizliklerinin girdabında savrulan ve süttten çıkmış ak kaşık misali.

Ne yargılamak ne sorgulamak niyetim ama gelin görün ki kendilerinde her daim bulurlar bu hakkı.

Hükümdarlıklarını ilan ettikten sonra, daha da ahkâm kesmeye başlamadılar mı?

Kim neyi paylaşmaz onu da anlayabilmiş değilim diğer yandan. Sonuç itibariyle hayatta herkese bir yer var ve Yaradan herkese rızkını vermekte. Hayıflanmak ya da suçlu duruma düşürmek adına bir uğraşım da olmadı hani. Gerçi sık sık mızımızlanırım kayıplarım adına ama sabırsızlığımı ve ulaşılmaz hayallerimi de asla yadsıyamam. Bu bile göze battıktan sonra ne diyebilirim ki ve kim ne diyebilir ki. Sonuçta beklentiler ve umutlar kısıtlanamaz ve hepimiz özgür irademizle dileriz ve bekleriz ya da kabullenilmişliğin verdiği o kırık duygularla kapanırsınız içimize. Duygulardan, düşüncelerden ve de kaderden kim suçlu duruma düşebilir ki ya da kim kimi suçlayabilir ki?

Bariz ve somut bir gösterge de yok üstelik ama ulaşılan nokta bir şekilde kendini belli ediyor. Hassasiyet de işin içine girdi mi ne zor görmezden gelmek ve ne zor görmezden gelinmek.

Aslında biliyorum suçumu her ne kadar suç olarak addetmek mümkün olmasa da. Ve hala da yargılanırım elimin tersiyle ittiklerimden müteakip.

İdealist bir beklentinin nihayetinde sonuca varmayan her ne ise...

Hayal kırıklarının ardından yeni bir hayale yel açan her kim ise...

Hırslarını değil amaçlarının uğrunda çırpınan bir ben isem... O zaman suçlu muyum bir takım şeyler yolunda gitmedi diye?

Ya da hak ediyor muyum onca serzenişi ve kılıfların altındaki sözcükleri?

Hatta ve hatta bir takım sıfatlarla ve menfi tutumlarla göz ardı edilip, aşağılanmayı?

En kötüsü ise inkâr ve süre gelen sessizlik. Tüm bunlara rağmen gerçekleri çarpıtan ve beşeri yetersizliklerini sümen altı eden dolayısıyla da haksız duruma düşen bir ben daha...

Kabul, hayatının her döneminde maneviyatı ve hissiyatı ön planda tutmak uğruna maddi kazanımlardan kaçmış bir akılsız ve akılsızlığının nihayetinde geç kalınmışlığın verdiği bir dürtü ile kendini hala aramakla meşgul ve içindeki çocuğun sesini hala bastıramayan, iflah olmaz bir hayalperest.

İnsan yedisinde ne ise yetmişinde de oymuş. Bu açıdan pek değişeceğimi sanmıyorum. Çocukken de ne çok hayalim vardı ve o pembe dünyama neler sığdırırdım.

Ne yapabilirim ki; kısıtlanmak bana göre değil. Ya da belli unvanların ve sıfatların hükmünde bir hayat sürmek. İlla ki; bitmek bilmez ümitlerim eşli edecek bana yürüdüğüm yolda. İlla ki hissedeceğim insan

olduğumu ve insanları. İlla ki en az kendim kadar düşüneceğim karşımda kim varsa. İlla ki doğrucu Davut olacağım kovulduğum ve kovulacağım köy sayısı hacmi aşsa da. İlla ki büyümeyeceğim... İlla ki doğrularım ve yanlışlarım olacak ve illa ki yanlışlar doğruyu götürmeyecek. Ben buyum işte, değişmem zor hatta imkânsız. Büyümek bana göre değil bu da demek değil ki gerçekleri idrak edemiyorum ama en azından yanılma payı olmamalı karşımdakilerin ve illa ki yanılacağım yüksek beklentilerim neticesinde.

Yakın gözükep uzakta duranlar... Ya da o farklı göstergelerin eşliğinde pusulası yanlış yönü gösterenler. Söylesenize ne vardı da bu kadar uzağımdasınız?

Söylesenize çok mu zor sevip, kabullenmek ve yok saymamak.

Söylesenize, dünyanızda birilerine yer vermek bu kadar mı imkânsız?

Ufak bir işaret bile yetip artar ya da basit bir kelime hadi onu da geçtim. En azından söyleyin neden?

Somut başarılarım var ya da yok ya da düzeneden farklılık arz ediyorum ama inanın ki sizden alacağım en ufak bir işaret ya da adımlayacağınız o kısacık mesafede koşa koşa gelirdim size tabii ki samimi ve duyarlı olabilseydiniz eğer...

Varsın kendi dünyanızda yaşayın ve her bir ferdiyle o dünyanın devam edin bildiğiniz yolda.

Yollarımız ister kesişsin isterse kesişmesin.

Yeter ki gölge etmeyin başka ihsan istemem...